

LÁSKA NIEKEDY POTREBUJE DRUHÚ ŠANCU

Navždy to budeš ty

ESTELLE MASKAME

Ljndeni

Navždy to budeš ty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Estelle Maskame

Navždy to budeš ty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Navždy
to budeš
ty

ESTELLE MASKAME

*Navždy
to budeš
ty*

Ljndeni

Estelle Maskame: Forever & Always You

Text copyright @ Estelle Maskame, 2025

Originally published in the English language in the UK by Black & White Publishing, an imprint of Bonnier Books UK Limited.

The moral rights of the Author have been asserted.

Translation © Nela Mészárosová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5352-4

ISBN e-knihy 978-80-566-5354-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5355-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5353-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Pre Sherilyn.

Sestru si síce nevyberieme, no teba by som si vybrala vždy.

Snáď práve nepovedal to, čo som mu videla na perách. Doriti.

„Vyhodiť?“ zopakujem a tresnem pohárom o bar. „Vyhodiť, Buck? Prosím, povedz mi, že som ťa zle počula, pretože si ma, dopekla, v žiadnom prípade práve nevyhodil.“

Buck podíde bližšie ku mne a škaredo na mňa zazrie. Dlaňami sa zaprie o lepkavý barový pult. Drevo už za tie desiatky rokov nasiaklo vodkou. „Nemôžeš zákazníkovi povedať, citujem *„Ešte raz sa ma dotkneš a tak ti nakopem gule, že už nikdy nebudeš mať deti.“* Čo to má, dopekla, znamenať, Gabby?“

Prehodím si utierku cez rameno a rukami sa zapriem o opačnú stranu baru, rovno oproti Buckovi. Som ešte viac rozzúrená. „Aha. Takže podľa teba je v poriadku, ak zákazníci obchytávajú tvoj personál? Ten úchylák na mňa celú noc zísal! Chytil ma za nohu.“

„Možno to bolo nechtiac.“

„Nebud' naivný, Buck, lebo vás zložím oboch,“ milo sa usmiejem, no myslím to vážne. Obávam sa však, že on s mojou výpoveďou nežartoval.

„Ak sa k tebe niekto správa nevhodne, stačí povedať a ja to vyriešim,“ povie Buck s presvedčením šteniatka zlatého retrívera. Mal by si užívať dôchodok, hrať golf s kamošmi a plaviť sa po Ba-

hamách na výletných lodiach pre dôchodcov. Namiesto toho však prevádzkuje tento bohom zabudnutý bar pre desiatich zákazníkov denne, asi až kým jedného dňa nezomrie v sklade na infarkt. Dočerta, veď sa mu pri nalievaní trasú ruky. V ktorom vesmíre by tento starec prežil bitku s opitými chuligánmi, ktorí sú o polovicu mladší než on?

„Fajn,“ odvrknem. Stiahnem si utierku z ramena a začnem ňou utierať bar, kým vo mne potichu vrie hnev. Kedy vyšla sebaobrana z módy? To sa už žena nemôže ani brániť bez následkov?

Buck si odkašle. „Aj tak máš padáka.“

„Buck, no tak!“ Otočím sa na päte a namierim na neho utierkou. „Potrebuješ ma. Carly trvá dvadsať sekúnd naliať drink, mne len päť.“

„Možno,“ súhlasí, „no Carly tiež chodí včas, neodvráva a nespáva sa k zákazníkom ako k špine.“ Nadvihne obočie, čím ma vyzýva k hádke.

Dobre, fajn, ako chce. Možno nie som zrovna dochvilná a možno som často neprijemná a možno niktošov, ktorí chodia do tohto baru, považujem presne za to, čím sú – za niktošov –, ale svoju prácu si robím dobre.

Keď vidím v Buckových očiach, že to myslí vážne, spustím ramená. Je rozhodnutý. A niečo mi vraví, že bol rozhodnutý už dlhší čas. Len čakal na moju poslednú chybu.

Rozhliadnem sa po tmavom bare. Je neskoro, niečo po polnoci, štvrtok, preto je tu ticho. Chlapík, ktorý si nevedel udržať ruky na uzde, pije spolu s kamošom pri barovom stolíku pri dverách. Carly robí osobnú barmanku osamelej žene na konci baru, ktorá celý večer popíja víno a agresívne píše správy na mobile. Nie je tu žiadna atmosféra, len tiché rozjímanie šiestich ľudí a tóny jukeboxu v rohu. Vždy tu bolo zatuchnuto, akoby sa nikdy nevetralo a nikdy sem neprenikol vzduch. A úprimne? Možno sa tu naozaj nikdy nevetralo. Zvykla som si na zápach cigariet, ktorý sa akoby zažral do stien. Obávam sa preto aj o moje zdravie. Čo ak jedného

dňa zomriem mladá na rakovinu pľúc? Aj keby som sem už nikdy nevkrčila, bolo by už neskoro.

Lenže kam, dopekla, mám ísť? Som skrachovaná vysokoškôlčka v malom meste bez akýchkoľvek kariérnych možností. Potrebujem niečo, čo mi bez problémov zaplatí nájom. Nechcem prosíť o svoju starú prácu čašníčky. Zakaždým, keď som niesla špinavé taniere do kuchyne, mi stiahlo žalúdok a naplo ma. Raz mi sklzol palec do nedojedenej zemiakovej kaše a okamžite som utekala na záchod vyvracať sa. A to ani nehovorím o umývaní riadu. Potrebovala som gumené rukavice po lakte, aby som sa nedotkla vody v dreze. Nalievať whiskey je oveľa ľahšia robota.

„Buck, toto miesto potrebujem. Prosím.“

Buck sa zamračí a na zlomok sekundy sa zdá, že je smutný, že ma núti odísť. „Viem, zlatko, no už ťa, bohužiaľ, nepotrebujem.“

Otupene stojím za barom. Buck podíde ku mne, otvorí pokladňu a začne sa v nej prehrabávať. Vytiahne malý zväzok peňazí a vloží mi ho do ruky. Moja tohtotýždňová výplata. Ani sa neobťažujem skontrolovať, či sedí. Rozviažem si zásteru a hodím ju na bar.

„Veľa šťastia, Gabby,“ zaželel mi Buck.

Iste, budem ho potrebovať.

Keď prechádzam okolo Carly, spýta sa ma: „Dnes odchádzaš skôr?“

„Nie, odchádzam navždy. Maj sa, Carly.“ Zároveň si pomyslím: *Dočerta s tebou, Carly. Ak by si nebola taká vzorná zamestnankyňa, možno by som v porovnaní s tebou nevyzerala tak hrozne.*

Zo skladu si vezmem telefón a kľúče. Sú na polici, ktorú Buck považuje za trezor a s hlavou sklonenou od hanby sa preplazím barom.

„Čo sa deje, kočka?“ ozve sa predátor a posmešne našpúlí pery, aby napodobnil môj zamračený výraz. Je to ako mávať červenou šatkou pred býkom.

V momente sa otočím a so zaťatými päťami vykročím k nemu. „Práve ma vyhodili, takže už mi nič nebráni, aby som...“

„Vyhodili ťa z tejto diery?“ posmieva sa a zákerne sa na tom s ka-
mošom zasmiejú. Úprimne, nebudem sa tu biť s plešatým chlapom
v strednom veku, hoci by som ho tak veľmi chcela udrieť.

„Čo za zúfalca si neudrží prácu za minimálnu mzdu na takomto
mieste? Úbohé.“

„Nič o mne nevieš,“ odvrknem.

„Čoby nie,“ povie a laktami sa oprie o stôl, nakláňajúc sa ku
mne s neprijemným úškrnom. „Vidíme ťa tu neustále. Prevraciaš
oči za barom a myslíš si o sebe, že si niečo viac. Ale pozri sa na
seba, ako sa plazíš von dverami. Si nula!“ odbije ma s pohŕdavým
smiechom. „Tak choď, kočka. Vypadni.“

Po týchto slovách ma bodlo pri srdci.

Si nula.

Tie slová som už počula. Jediným rozdielom je, že vtedy vyšli
z mojich úst. Na túto chvíľu som čakala celé roky – karma mi ich
vrátila. Zaslúžim si to.

Pokrčím plecami a ticho prijmem porážku. „Ďakujem,“ odpo-
viem jednoducho.

Muž zmätene zvráti tvár. Otočím sa mu chrbtom a vyjdem
von. Hoci je po polnoci, vonku je stále teplo a vlhko. Nasadnem
do auta zaparkovaného v zadnej uličke a zapnem klimatizáciu.
O takomto čase sú ulice v okrajových častiach Durhamu v Sever-
nej Karolíne tiché. Kým som študovala na Dukeovej univerzite,
bývala som na najkrajšom internáte v kampuse. Bol obklopený
nádherným lesom a nachádzal sa len kúsok od centra mesta. Te-
raz mám v bytovke za susedov pochybné bytosti a pár túlavých
mačiek, ktorým niekto v tomto júlovom teple neustále necháva
vonku plechovky s tuniakom. Keď v tichosti šoférujem, hlavou mi
víria tisícky myšlienok: Čo mám teraz robiť? Ako veľmi mi bude
chýbať tequila so zázvorovým pivom zadarmo? No jedna myš-
lienka ma máta zo všetkých najviac. Spomienka, ktorá ma mučí
už roky, uložená hlboko v zákutiach môjho mozgu a s tendenciou
vynárať sa častejšie, než by som si priała.

Austin Pierce sa s povzdychom zvalí na sedadlo spolujazdca v mojom aute. Prestanem si v spätnom zrkadle nanášať druhú vrstvu lesku na pery a zazriem na neho.

„Čo sa deje, hundroš?“

„Tréner ma tento týždeň ničí,“ povie a pomaly si natiahne nohy pred seba. „Po stometrových intervaloch, ktoré nám dal včera behať, mám úplne zničené predné stehná a pravdepodobne ma dnes opäť preženie peklom.“

Prevrátim oči. „To je daň za športové štipendium na výšku. Ponatahuj si nohy a budeš v pohode.“ Vlasý mi tancujú vo vetre, ako vychádzam z našej ulice. Teraz, keď je apríl a otepľuje sa, rada jazdím do školy s otvorenou strechou.

„Nemôžem sa dočkať, kedy odtiaľto vypadnem,“ zamrmle Austin. „V Alabame budem makať nielen na číslach, ale aj na odbehnutých kilometroch. Bude to skvelé.“

Kým šoférujem, cítim na sebe jeho pohľad. Po krátkej pauze jeho hlas zmäkne. „Jediné, čo mi bude chýbať, si ty.“

„Budeme v kontakte,“ pripomeniem mu, „a som si istá, že sa stretneme, keď prídeme domov na sviatky. Porozprávam ti o študentských večierkoch, na ktoré pôjdem, a ty mi zasa povieš, aká mäkká je bežecká dráha v Alabame.“

„Robíš zo mňa trápneho.“

„Ty si trápny, Austin,“ doberám si ho a našpúlím na neho pery.

„Možno si polovicu – vlastne väčšinu – času nanič, ale budeš mi chýbať,“ povie a môj hravý výraz sa náhle zmení na smutné, previnilé mračenie.

Som naozaj strašná kamarátka a vôbec si nezaslúžim, aby som mu chýbala, keď sa naše cesty po maturite rozdelia. Bola by som rada, ak by sme zostali v kontakte, no niečo mi v hĺbke duše vraví, že keď odíde do Alabamy, stretne milých, úprimných priateľov, a so

mnou sa už nikdy nebude chcieť stretnúť. A všetko to bude moja vina.

„Aj ty mi budeš chýbať,“ vydám zo seba.

Keď sa blížime k areálu našej strednej školy, prvýkrát v živote zvažujem, že nechám otvorenú strechu auta. No v momente, ako prídeme na parkovisko, to proste nedokážem. Pri rozlúčke s Austinom potrebujem súkromie. Bez rozmýšľania stlačím tlačidlo a strecha nad nami sa zatvorí.

„Nech sa páči.“ Zastavujem na obvyklom diskrétnom mieste, skôr ako zájdem príliš hlboko na parkovisko alebo sa priblížime k hlavnému vchodu školy. Očami nervózne skenujem hrstku našich spolužiakov, ktorí práve prechádzajú okolo, a ako vždy, aj teraz sa modlím, aby medzi nimi nebol nikto z mojich najbližších kamarátov.

Austin vie, ako to chodí. Predstieram, že ho tu vysádzam ako láskavosť, aby som ho nevystavila mojej netrpezlivosti pri hľadaní parkovacieho miesta. Nie preto, že neznesiem predstavu, že ho niekto uvidí vystupovať z môjho auta. Tentokrát však neschmatne tašku a nevyskočí z auta ako zvyčajne. Zostáva sedieť, a to ma deší.

„O čo ide?“ spýtam sa nervózne, keďže stúpa riziko, že nás spolu uvidia.

„No...“ zamrmle Austin. Hrá sa s rukami v lone a hryzie si spodnú peru. „Viem, že to je šialené a že povieš nie, ale čochvíľa maturujeme a navždy si budem vyčítat', ak sa ťa aspoň nespýtam. Ale blíži sa ples...“

„Austin...“ poviem varovne, takmer až výhražne.

Proším, nerob to, Austin. Neopováž sa ma spýtať, či s tebou pôjdem na ples.

„Tak som rozmýšľal, či by si náhodou nechcela ísť,“ spýta sa nervózne. Slová mu takmer uviaznu v hrdle a odhodlane na mňa pozrie svojimi modrými očami. „So mnou, samozrejme. Nešla by si so mnou na ples, Gabby?“

Šokovane zažmurkám. Čo si, doriti, myslíš? Nemôžem sa s ním rozprávať ani na školskej chodbe. Ako si mohol čo i len na sekundu

pomyslieť, že by som s ním išla na ples? Navyše, cez víkend ma už pozval Mark Lowitz. Mala by som to Austinovi povedať. Je to opodstatnený dôvod a Austin môže byť aj naďalej blažene nevedomý skutočnosti, že by som ho aj tak odmietla. No tá nádej v jeho modrých očiach...

Bože, vždy sa na mňa pozerá tak milo, s takou láskavosťou. Bol mi úžasným kamošom, aj keď som si to nikdy nezaslúžila, a prvýkrát v živote mu proste nemôžem ublížiť. Tentoraz nie.

„Dobre,“ poviem tichým hlasom a Austin takmer dostane šok.

„Vážne? Nežrútil sa svet, ak pôjdeme spolu?“ vykrikuje s radosťou a ja cítim, ako sa priestor auta okolo nás zmenšuje a vysáva zo vzduchu všetok kyslík.

„No tak, vystúp, Austin,“ povzbudím ho slabým, núteným smiechom a ukážem na dvere.

„Dobre, dobre.“ Rýchlo schmatne tašku, prehodí si ju cez plece a vystúpi. Ako vždy, strčí hlavu späť do auta a povie: „Maj sa, lúzer!“

„Čau, lúzer!“

Sledujem, ako prechádza parkoviskom ku škole, kde ho pravdepodobne čaká ďalší dlhý pekelný deň, a búši mi srdce. On však kráča s úsmevom na tvári, pretože si myslí, že spolu pôjdeme na ples... A ja sa cítim ako ten najhorší človek na svete, pretože v žiadnom prípade nedovolím, aby niekto videl, ako idem na ples s Austinom Piercom.

Náhle sa vrátim do reality a zistím, že stojím pred svojou bytovkou. Desivo si uvedomujem, že som väčšinu cesty vôbec nevnímala. Rýchlo si pretriem oči, s povzdychom zakloním hlavu a všimnem si, že jedna z vonkajších žiaroviek je vypálená. Keď som pred dvoma rokmi podpisovala nájomnú zmluvu k bytu, zavolała mi moja mama a veľmi vážne a priamo sa spýtala, či som drogozo závislá.

„Je to kokaín, Gabrielle?“ zašepkala do telefónu a znela sklama-
ne, keď som jej so smiechom odpovedala: „Rozhodne nie!“ Mys-
lím si, že niekde v hĺbke duše sa modlila, aby to boli drogy. To by
aspoň čiastočne vysvetľovalo môj extrémny úpadok.

Kráčam po tmavých schodoch do môjho bytu. Vojdem dnu,
kľúče hodím na kuchynskú linku a zastanem. Nadýchnem sa.

Hmm.

Niečo tu smrdí ako... kanalizácia.

Veľmi dobre pritom viem, že môj byt nesmrdí ako kanalizácia.
Množstvo sviečok, ktoré týždenne spotrebujem, to len potvrdzuje.
Prečo vo vzduchu necítim zvyčajnú vôňu pomaranča a vanilky?

S pokrčeným nosom čuchám po byte ako stopovací pes pri dro-
govom záťahu. Nasledujem zápach ku komore. Keď nájdem jeho
zdroj, zhlboka sa nadýchnem a načiahnem sa za kľúčkou. *Prosím,*
prosím, nech to nie je mŕtvy hlodavec ani nič také.

Zalapám po dychu a odskočím od dverí.

Bože, prečo to nemohol byť mŕtvy hlodavec?

Z diery v stropke kvapká voda a prenáča kartónové škatule so
všetkými mojimi vecami. Špičkou topánky štuchnem do koberca
a ten hlasno začľapká.

Ponáhľam sa do kuchyne, otvorím skrinku pod drezom a utiah-
nem uzáver, až kým nepočujem, že kvapkanie vody v komore po-
maly utíchne. Sedím na zemi s otvorenými ústami.

„Nie. Nie. To nemôže byť pravda,“ povzdychnem si, neveriacky
krútiac hlavou. Nielenže som dnes dostala padáka, ale ešte ma aj
vytopilo. Čo som v poslednej dobe spravila, že mi to karma takto
vracia? Je to preto, že som Carly povedala, aby si dala dofarbiť
odrásty?

Zavolala som správcovi budovy. Je hrozne mrzutý za to, že som
ho zobudila, a prakticky nepoužiteľný. Nemôže mi zaručiť, že ráno
ku mne pošle inštalatéra. Vlastne ani to, že by nejaký prišiel ešte
pred víkendom.

„Ale ako mám fungovať bez vodovodu?“

„Nesprchujte sa, nesplachujte záchod, nezapínajte žiadne kútiky,“ odpovie.

„Áno, viem, čo to zahŕňa,“ odvrknem. „No čo mám robiť?“

„Zaplaťte si na pár dní hotel alebo prespíte u známych.“

Chcem sa spýtať, či mi ten povinný pobyt v hoteli preplatí, no nemám silu hádať sa. Vyžadujem, aby mi sem čo najskôr poslal inštalatéra, zložím a zúfalo hľadím na zatopenú komoru.

Hotel si nemôžem dovoliť a do motelov nechodím, lebo mám určité štandardy. Posledná vec, ktorú v túto neskorú nočnú hodinu potrebujem, je dvojhodinová cesta do môjho rodného mesta Wilmington, ale situácia je zúfalá. Bohužiaľ, nemám inú možnosť, než sa doplaziť domov k mame. Vkradnem sa zadnými dverami, aby som ju nezobudila, a až ráno sa popasujem s jej prekvapením, keď ma uvidí v mojej detskej izbe.

Vstanem z kuchynskej podlahy, zamierim do spálne a začnem si baliť veci. Jedinou mojou útechou je, že potrubie neprasklo nad šatníkom v spálni a moje oblečenie tak ostalo suché a nepoškodené. Omráčene si zbalím malý kufor a vypnem elektrinu na hlavnom ističi. Prasknuté potrubie predstavuje nebezpečenstvo požiaru a nerada by som podpálila celú budovu. Potom by dnešná výpoveď bola len čerešničkou na torte dnešného dňa.

Vrátim sa späť do auta a naštartujem. Keď na palubovke zasvieti varovná kontrolka, rozosmejem sa. Mám nebezpečne nízky tlak v pneumatikách. Jasné. Jasné! Prečo by sa k dnešnej nočnej more nepridalo ešte niečo ďalšie?

Kopnutím otvorím dvere, obídem auto a baterkou na telefóne skontrolujem každé koleso. Niekde cestou z Buckovej krčmy som dostala defekt. Z vyfučanej zadnej pneumatiky vytiahnem klinec.

2

Mamin dramatický výkrik zatrasie dokonale vyleštenými sklami na francúzskych dverách.

„Gabrielle!“ obviňujúco zasyčí, akoby som ju predčasne poslala do hrobu tým, že som sa ráno objavila v kuchyni, hoci sme sa niekoľko mesiacov nevideli. S ústami pootvorenými od šoku si utiahne opasok na bielom bavlnenom župane. „Čo tu robíš?“

„Ahoj, mami. Je to vtipný príbeh,“ poviem, zatiaľ čo s rozpačitým úsmevom vchádzam do kuchyne.

Včera som si v tom zhone zabudla zbaliť pyžamo, takže som natlačená vo svojom starom pyžame, ktoré som našla v skrini vo svojej detskej izbe. Dnes som o pol štvrtej ráno prišla k prevratnému zisteniu, že moje dvadsaťštyriročné telo už nie je také, ako keď som mala šesťnásť – vtedy som bola neuveriteľne štíhla a vyšportovaná. Nestratila som však všetku svoju ohybnosť. V noci som sa do domu pretlačila cez malé okno.

„V prvom rade, nenahnevaj sa, ale rozbila som garážové okno.“

Mama neveriacky zdvihne obočie, no rýchlo sa vráti k prázdnemu rezignovanému pohľadu. Myslím si, že je v stave, keď ju žiadne moje rozhodnutie nemôže prevapíť. Jej myseľ opäť

dospeje k záveru, že beriem drogy. „Prečo si, prosím ťa, rozbila okno v garáži?“

Zasmejem sa. Nie preto, aby som odľahčila atmosféru, ale pretože je to vtipné. Až teraz, s odstupom času. Ale uprostred noci? Vtedy to také vtipné nebolo.

Mama stisne pery a upriami na mňa prísny pohľad. „Prosím, nesmej sa, Gabrielle.“

„Dobre, takže,“ odkašlem si, „včera večer, keď som prišla z práce, som zistila, že mi v byte prasklo nejaké potrubie a nemôžem tam zostať. Potom som dostala defekt, ktorý som si opravila sama podľa návodu na internete. Nakoniec som sem dorazila okolo tretej ráno, no nechcela som ťa budiť. Kameňom som rozbila garážové okno a tak sa dostala dnu. Ako som vravela, je to vtipný príbeh.“

Mamin pohľad sa presunie na francúzske dvere. „Musím dať skontrolovať alarm. Očividne nefunguje. A prasknuté potrubie? To sa stáva, keď si prenajmeš byt v takej hroznej štvrti.“

Povzdychnem si. Toto je presne ten dôvod, prečo nechodím domov. Mamine vysoké nároky a prednášky, ktoré nasledujú, keď ich nespĺňam, ma vždy dostanú do bludného kruhu. A to som jej ešte ani nespomenula, že ma vyhodili z mojej mizernej práce. Potrebujem však miesto, kde môžem prespať. Takže budem musieť znášať, ako neschvaľujúco nakláňa hlavu.

„Môžem tu pár dní zostať? Len kým opravia potrubie.“

Nemala by to byť otázka, pri ktorej by som sa mala báť zápornej odpovede. Je to moja mama a toto je dom, v ktorom som vyrastala. Mala by som tu byť kedykoľvek vítaná. No náš vzťah je v poslednej dobe napätý. Návštevy si vyžadujú povolenie.

„Áno, Gabrielle. Môžeš tu zostať,“ povie mama po bolestivo dlhom premýšľaní. Otočí sa a pokračuje v napeňovaní ovseného mlieka pri kávovaní, ktoré prerušili moje kroky. Blond vlasy si prehodí cez plece a dodá: „Možno ti to pripomenie, ako by si mala žiť. Možno“

no tu nájdeš nejakú inšpiráciu. Alebo aj motiváciu?“ Pozrie sa mojím smerom a ja si pomyslím, že spať v aute by možno nebolo také zlé.

„Gabs?“ ozve sa hlas za mnou, a teraz som to ja, koho od prekvapenia strasie. „Čo tu, dočerta, robíš?“

„Čo tu, dočerta, robíš ty?“ odvetím, zízajúc na môjho brata, ktorý stojí vo dverách.

„Pozor na jazyk, prosím,“ pokarhá nás mama, zatiaľ čo si pokojne a nezaujato nalieva kávu. Väčšina matiek by bola nadšená, keby sa jej dve dospelé deti naraz vrátili domov. Ale nie Priscilla McKinleyová.

Môj brat Zach ku mne pristúpi a vlašne ma objíme. Pred mesiacom sme boli spolu v bare v Durhame, ale stretávame sa len zriedka, tak ako s mamou. „S Claire sme sa pohádali, tak si dávame pauzu, kým sa veci upokoja,“ vysvetľuje.

„A pritom je tu, zatiaľ čo tá príživníčka si pohodlne vysedáva v dome, ktorý on spláca,“ zamrmle si mama popod nos. Otočí sa s hrnčekom kávy pritisnutým k hrudi a súcitne pokrúti hlavou, ako keby bol Zach úplný hlupák. „Ak si naozaj rozhodnutý, že si tú ženu vezmeš, mohol by si, prosím, zvážiť môj návrh?“

„Mama, naposledy, nie. Nepožiadam ju, aby podpísala predmanželskú zmluvu a ak to ešte raz spomenieš, vyškrtneme ňu zo zoznamu hostí,“ varuje ju. Zach na mňa hodí frustrovaný pohľad, ktorý hovorí: *S mamou je to stále fuška. Vitaj naspäť v pekle.*

„Vidíte to?“ vybuchne mama a odloží hrnček s kávou na bezchybný mramorový pult, za ktorého leštenie platí trikrát do týždňa upratovačku. „Vidíte, ako sa ku mne správate? Ide mi len o vaše dobro a vy prevraciate oči a vysmievate sa mojim radám. Je to veľmi kruté.“

„Prišiel som si len po bagel,“ pokrčí Zach plecami, naznačujúc svoju porážku. Z mohutnej kuchynskej skrinky vyberie bagel a vloží ho do úst. Na znak solidarity zasalutuje a zmizne do svojej detskej izby na poschodí, do ktorej sa musí vrátiť.

Pohľad vrátim späť na svoju nahnevanú matku. „Pozri, nebudem ti tu zavádzať. Odídem hneď, ako bude môj byt opäť obývatelný.“

„Späť k tvojemu obdivuhodnému životu?“ V tvári sa jej zjaví pohrdanie. Vie, že by to nemala povedať, ale neovláda sa. „Je to hanba, Gabrielle. Ženy z country klubu sa na teba stále vypytujú a ja im musím klamať! Myslia si, že si začínajúca podnikateľka, máš krásny dom v Charlotte a úžasného partnera. Prečo by to nemohla byť pravda? Tvoj otec by bol veľmi sklamaný, keby vedel, že si takto zahodila svoj život.“

Otvorím ústa a chvíľu uvažujem, že jej ten hrnček vytrhnem z rúk a vyhodím ho preč.

„Prečo som zahodila svoj život?“ zopakujem. Tie slová mi takmer uviaznu v hrdle. „Lebo otec zomrel, mama. Zomrel.“ Na chvíľu stíchнем, aby tá spomienka mohla doznieť, pre prípad, že mama zabudla. Niekedy mám pocit, že aj naozaj zabudla. „Mrzí ma, že som svoj smútok nedokázala potlačiť tak dokonale ako ty. Mrzí ma, že posledné roky nebolo mojou prioritou udržiavať si dokonalý život. A vieš čo? Nemusíš sa báť, že ti tu budem prekážať. Nájdem si niečo iné.“

Zdá sa, že moje slová mamu poriadne rozrušili, tak ako vždy. Vždy je obeťou, nikdy nie vinníkom. Spodná pera sa jej roztrasie a zatvorí oči. Slzami ma bude chcieť donútiť priznať, že má, ako inak, pravdu, a ja sa mýlim.

Keď som bola dieťa, mama bola moja hrdinka. Značkové topánky, luxusné večierky, dovolenky na Maldivách. Nebola ani ženou v domácnosti – mali sme opatrovateľku a slúžky. Žila na vysokej nohe, plne dotovaná naším otcom, ktorý bol finančným riaditeľom medzinárodnej organizácie. Tá každý štvrtrok dosahovala skvelé čísla. S kamarátkami sme boli uchvátené tým, aká bola štýlová. Možno bola namyslená snobka, no bola vtedy šťastná. Keď otec zomrel, akoby sa v nej niečo zlomilo. Teraz je veľmi uzavretá, mrzutá a rezignovaná. Už roky som ju nevidela vyjadriť skutočné

emócie. Nad jeho smrťou neuronila ani slzu. Keď som sa na pohrebe rozvzlykala, umlčala ma. Len ma prázdno a chladne objala.

Je úplne zrejmé, že tak ako aj ja, aj ona upadla do dlhotrvajúcej depresie, z ktorej sa ešte nedokázala dostať. No je to moja matka. Mala mi byť počas trúčlenia oporou, nie obrátiť sa proti mne. Emočne sme sa jedna druhej tak odcudzili, že si k sebe nedokážeme nájsť cestu. Najmä nie, keď mi takto vyhadzuje otca na oči. Vôbec si neuvedomuje, aké sú jej bezohľadné poznámky kruté.

Ísť domov bola obrovská chyba. Teraz mi v žilách prúdi hnev a bojím sa, že urobím niečo, čo budem ľutovať. Napríklad rozbijem ďalšie okno, no teraz zo zúrivosti, nie z nutnosti.

Keď vybehnem z kuchyne, vidím Zacha, ako sedí na najvyššom schode mramorového schodiska, prežúva bagel a načúva. Má dvadsaťsedem, no dospejú bratia vôbec niekedy? Pokrúti na mňa hlavou.

„Nemala by si sa ňou zapodievať,“ povie a ja si povzdychnem, lebo má pravdu.

Obaja sme už dosť starí na to, aby sme vedeli, že keď mama začne rozprávať, najlepšie je rýchlo ju umlčať a nenechať sa ňou vytočiť. Stačí ju proste prerušiť a diskusiu rázne ukončiť.

„Pozri sa na nás,“ poviem a sadnem si vedľa neho. Ukradnem mu z ruky posledný kúsok pečiva a hodím si ho do úst. „Chlap, ktorý sa háda so snúbenicou a barmanka so zatopeným bytom. Sme super!“

„Barmanka? Myslel som, že si servírka.“

„Už nie som ani jedno. Včera som dostala padáka.“

Zach sa pousmeje. „Gabs, no tak. Vieš, že s ňou často nesúhlasím, ale myslím, že tentokrát má mama pravdu. Tvoj život ide dole vodou.“

Vstane zo schodov, chytí ma za ruku a vytiahne hore. Pozastavíme sa, keď začujeme mamu vydať z kuchyne veľmi dramatický a falošný výkrik. Obaja prekrútime oči a vydáme sa smerom k našim izbám. Sú vedľa seba a doteraz ma strasie, keď si spomeniem

na niektoré zvuky, ktoré vychádzali z jeho izby, keď sme boli pubertiaci. Úprimne? Bolo to traumatizujúce.

„Prosím, nebuď ako mama, prosím,“ hovorím s rukou na dverách. „Viem, že môj život teraz nestojí za nič, ale potrebovala som, aby bol nejaký čas nahovno. Na niečo som čakala a včera sa to stalo. Teraz...“ jemne sa usmejem, „teraz je ten správny moment, aby som sa z toho vyhrabala. Len mi daj trochu času.“

Zach sa ešte viac zamračí a v jeho očiach vidím náznak ľútosti. „Nie si to ty, Gabs,“ zašepká, „a nemôže za to otcova smrť. Už dávno predtým si nebola sama sebou. Chýba mi tá Gabby, ktorá ma prosila, aby som ju o polnoci odviezol do McDonaldu po milkshake. Gabby, ktorá sa mi snažila radiť o dievčatách, hoci bola ešte dieťa, ktoré nič nevedelo. A potom si akoby zo dňa na deň dospela a aj keď mamu nemôžeš ani cítiť, nejakým zázrakom si sa stala jej dokonalou dcérou.“

Neodvrátime od seba pohľad a ja nemám čo povedať, lebo niekde vo vnútri viem, že má pravdu. Neexistuje žiadna obhajoba, ktorá by nebola len obyčajným klamstvom. Jednoducho len odpoviem: „Ja viem.“

„A potom sa z teba stala totálna nula,“ dodá Zach na odľahčenie. „Takže, keď sa z toho dostaneš, môžeš to byť, prosím, ty? Nie tá deprimovaná skrachovaná vysokoškoláčka. Ani tá krava, ktorá je vernou kópiou našej mamy. Len moja primerane otravná malá sestra.“

S úsmevom si prekrížim ruky na hrudi. „A môžem mať na tvojej svadbe príhovor ako sestra ženícha? Všetkým by som porozprávala o tvojej fáze obliekania sa do ženských šiat, keď si mal desať. Mám fotky, ako si sa snažil napchať tvoj tučný zadok do mojich šiat.“

Zach sa zamračí. „To je viac než primerane otravné.“

„Vidíš, stále na sebe pracujem,“ poviem a pokrčím plecami. Otvorím dvere a zmiznem vo svojej izbe, skôr než Zach stihne povedať niečo, čo by ma mohlo rozrušiť.

Moja izba vyzerá presne tak, ako som ju v osemnástich nechala. Fotky mňa a mojich kamošiek nalepené okolo starožitného zrkadla opretého o stenu. Komoda, na ktorej je niekoľko flakónov so zvyškami parfumu. Keď som uprostred noci vliezla do svojej obrovskej postele, matrac sa dokonale prispôbil tvaru môjho tela a obliečky ma zahalili vôňou levandule. Hoci sme so Zachom z domu dávno preč, upratovačka udržiava naše izby v bezchybnom stave. Nie je tu ani náznak prachu.

Usteliem posteľ a odhrniem závesy. Z môjho okna je výhľad na prednú časť dvora. Sadnem si na lavicu vo výklenku, podložím si bradu vankúšom a pozerám von. Vo Wilmingtone na pobreží Severnej Karolíny je nádherné júlové ráno. Obloha má jasne modrú farbu a slnko tancuje medzi stromami lemujúcimi našu cestu. Keď som bola malá, mala som výhľad na veľkú vodnú nádrž obklopenú zeleňou a divokou zverou – až pokým mestská rada neschválila projekt výstavby bytoviek hneď oproti našej uzavretej súkromnej komunite tradičných georgiánskych domov z červených tehál. Mama sa vtedy zrútila z poklesu ceny nehnuteľností. Na druhej strane ulice rýchlo vyrástli nevkusné bytové domy. Hoci boli komunity ľudí z hľadiska sociálnej triedy úplne odlišné, nikdy mi to nebránilo v tom, aby som sa tam potulovala. Nasťahovali sa tam rodiny a rodiny znamenali deti. Aj napriek maminmu nesúhlasu som sa so všetkými novými kamarátmi hrávala na neďalekých poliach.

Ako dieťa som bola oveľa milšia. Zach mal pravdu. Niečo sa zmenilo, keď som začala chodiť na strednú. Odvtedy som prešla tolkými zmenami, že opäť nájsť skutočnú Gabrielle McKinleyovú mi príde takmer nemožné.

Upriamim pohľad na jeden z bytov na druhej strane ulice. Druhé poschodie, modrý balkón. Býval tam môj najlepší kamarát, s ktorým sme si zvykli mávať na dobrú noc. Akurát keď premýšľam, či tam jeho rodina stále žije, vyjde na balkón cudzí muž a vyvesí sušiť košeľu. Nie. Jeho rodina tam už určite nebyva. Nech